

RITA SPIJKER

Ver van mij

'Een heerlijk boek!' - Libelle

Rita Spijker
VER VAN MIJ

ROSA

‘ZE IS DEENS.’ TRIOMFANTELIJK BUIGT JESSICA ZICH OVER DE tafel naar ons toe. Ze werpt een schuine blik op de hoogblonde vrouw die een volgeladen dienblad voor een jonge zwarte man neerzet en tegenover hem plaatsneemt. Alle ogen van de hotelgasten zijn op het stel gericht. Men fluistert en loert, verholen of onbeschaamd openlijk. Even later verschijnt ook een meisje met een dienblad. Het is overduidelijk de dochter van de vrouw. Blond, net zo lang als moeder maar minstens vijf maten dunner. Het ultrakorte broekje accentueert de lengte van haar gebruide benen. Het witblonde haar en de goudgebruide huid van mensen uit het hoge noorden.

‘Hoe kan zo’n vrouw? Met haar dochter erbij. Dat kind is bijna net zo oud als die jongen!’ sist Simone. ‘Hij heeft waarschijnlijk een voorkeur voor vlezig. Dat hebben toch de meeste Afrikanen? Vlezig, en het liefst meerdere, als hun

religie polygamie toestaat. De dochter is hem natuurlijk veel te mager.’ Simone schuift met een stukje brood restjes roerei op een hoopje midden op haar bord. Ze snuift verontwaardigd als ze uitgesproken is.

‘Moeders bankrekening zal ongetwijfeld ook een rol spelen.’ Jessica praat op samenzweerderige toon terwijl ze opzij gluurt en een sinaasappel pelt. Dat gaat onhandig met haar lange nepnagels. Het botermes werkt ook niet mee.

‘Hoe weet je dat ze Deens is?’ Het komt er onnozeler uit dan ik het bedoel.

‘Ach Rosa, dat is toch gewoon een kwestie van de juiste vraag aan de juiste persoon stellen. Toevallig liepen ze langs toen ik mijn sleutel haalde bij de balie. Ik zag de receptioniste, die één-meter-negentig schoonheid met die waanzinnige bos haar, ineens een beetje stiekem langs me heen kijken. Achter mij wandelden ze met z’n drieën naar buiten. Toen heb ik rechtstreeks gevraagd wat zij daarvan vond.’ Jessica wijst met de punt van haar mes naar het onderwerp van gesprek.

‘O, en toen antwoordde ze dat mevrouw Deens is. Alsof dat iets verklaart.’ Simone klinkt geïrriteerd. Met snelle haken plukt ze stukjes van een wit broodje.

Jessica trekt haar wenkbrauwen op. ‘Het merendeel van de vrouwen die hier een jongen oppikken, is Scandinavisch. Of Engels. Hoewel de Engelsen van oudsher liever een eind verderop aan de kust zitten.’ Met haar lange nagels trekt Jessica nu de oranje partjes uit elkaar. ‘Kijk toch hoe zoet. Echte liefde!’ Ze grijnst en gebaart met een hoofdknik naar de tafel van de Deense.

Over de tafel heen houden de vrouw en de jongen elkaars hand vast. De dochter hangt achterover in haar stoel. Met

haar blik naar de grond gericht zuigt ze aan het rietje in haar flesje sap. De ogen van de zwarte jongen met de enorme bos bijeengebonden rastahaar lijken vastgeklonken aan de lichte ogen van de vrouw tegenover hem. Ze zitten stil, het enige wat beweegt zijn de donkere vingers die in een ritmische beweging over haar bleke hand strijken. Onder zijn stoel zie ik de glimmend nieuwe sportschoenen aan zijn voeten.

‘Jullie nog een sapje? Koffie?’ Abrupt schuif ik mijn stoel naar achteren.

‘Ja graag, koffie. Sap heb ik al meer dan genoeg.’ Jessica likt haar druipende vingers af.

Ik zal een extra servet voor haar meenemen. ‘En jij, Simone?’

‘Doe maar koffie.’ Ze gooit stukjes brood op de tegels. Een alerte koereiger vliegt onmiddellijk op van het hek rondom het terras in de tuin waar we ontbijten. De witte vogel landt pal naast mijn voeten en begint het brood razendsnel op te pikken.

‘Hier, kijken of hij dit ook lust.’ Jessica gooit een partje sinaasappel op de grond. De vogel kijkt er nauwelijks naar.

Ik loop tussen de terrastafels door, vlak langs het tafeltje van de Deense en haar vriendje, naar het ontbijtbuffet. In een bloeiende struik verderop bij de deur flitst het blauw-groen van een kleine zangvogel. Even blijf ik staan, in de hoop dat ik hem tussen het dichte gebladerte in het oog krijg. Ja! Metallic groen en geel oplichtend in het zonlicht komt hij tevoorschijn. De gevorkte staart en de licht gebogen snavel steken prachtig scherp af tegen de blauwe ochtendlucht.

In een waaierende flits van kleur vliegt hij op. Als ik hem met mijn ogen volg, zie ik boven het hotel de gieren zweven.

Geduldig gaan ze hun dagelijkse cirkelgang, als een meditatieve voorbereiding op het maal dat hun wacht.

‘*Did you loose something?*’ Er klinkt een lach door in de stem vlak naast me.

‘*Maybe some old dreams.*’ Wat flap ik er nu weer uit? Ik wil doorlopen maar de man steekt zijn hand naar me uit.

‘Ben je Nederlands?’ Vragend houdt hij zijn hoofd schuin. Ik had geen idee dat mijn Engels zo slecht is dat de eerste de beste Nederlander mij als landgenoot zou ontmaskeren. Ik knik bevestigend.

‘Nederlandse én vogelliefhebber misschien? Aangenaam, Ben Klamer.’ Uitgedost als een padvinder staat hij grijnzend naast me.

Ik neem zijn uitgestoken hand, aarzel geen seconde en antwoord: ‘Rosa Rood.’ Waarom ik mijn achternaam verzin, is me een raadsel, het is eruit voor ik het weet. Zei hij nou dat hij Ben Cramer heet? Op zijn forse buik prijkt een verrekijker.

‘Dat was de *beautiful sunbird*, die je zag. Een regelmatige bezoeker van deze tuin. Je eerste keer hier?’

Met zijn arm gebaart hij naar zijn tafolgenoot. ‘Dit is Klaas. Wij komen hier al voor het zesde jaar. Dit keer doen we een combi-reis met Noord-Senegal. Als je eens wilt vogelen met kenners? *Welcome to join the club.*’

De handen van Klaas zijn de spreekwoordelijke kolen-schoppen. Mijn hand past er wel drie keer in. Verrast merk ik dat hij behoedzaam voelt hoeveel druk ik kan hebben. Klaas is een reus vergeleken bij de amper één meter zestig van Ben.

‘Je man of vriendin is natuurlijk ook welkom. Wij ontbijten iedere ochtend vaste tijd, negen uur vijftien stipt. Dan

hebben we natuurlijk wel al een uurtje of twee veldwerk verricht.' Klaas glimlacht, misschien om het enthousiasme van zijn vriend, misschien omdat hij mij aardig vindt. Misschien uit verlegenheid.

'Ik zou koffie halen voor mijn vriendinnen. Bedankt voor de uitnodiging, een prettige dag.'

Zong Ben Cramer niet dat lied over een huilende clown?

Als ik over de drempel de eetzaal in stap, waait de koelte van de airconditioning me tegemoet. De eierbrigade staat met over elkaar geslagen armen achter de kookplaten te kletsen. Daarnaast sissen de laatste flensjes in de pan. Achter de warmhoudbakken met bonen en worst en spek staat niemand meer. Tegen tien is het ontbijt zo'n beetje afgelopen. De koereigers en enkele duiven durven nu zelfs een eindje naar binnen. Ook wat kleinere vogels doen zich te goed aan de ontbijtresten.

Op het merendeel van de tafels is het een enorme puinhoop. Er ligt zo veel overgebleven voedsel, half opgegeten of onaangeraakt, dat ik er niet zonder schaamte naar kan kijken. De mensen in Gambia gaan niet dood van de honger, heb ik me laten vertellen, maar ze lijden er wel aan. Ik tap koffie en schenk sap in een groot glas. De obers staan uit te rusten, zij hebben er al een groot deel van hun werkdag op zitten. Als ik weer naar buiten loop, zie ik hoe de Deense en haar minnaar hand in hand het terras verlaten. Haar achterwerk schommelt in de vrolijke bloemenrok. In de zolen van de sportschoenen van de jongen zitten lampjes. Bij iedere stap die hij zet, lichten ze rood op. Ook zijn short en shirt lijken splinternieuw. Het lange rastahaar zit bijeengebonden in een staart die over zijn rug valt. Op enkele meters afstand loopt de dochter van de Deense te sms'en.

‘Er komt weleens iets uit de lucht vallen, Rosa. Pas maar op.’ Clown Ben spreekt me aan als ik langsloop en wijst naar een klodder vogelpoep naast zijn bord. ‘Maar zie, het is mijn pet die me heeft gered.’ Hij grijnst breed. Klaas lacht een beetje onbenullig mee. Zijn enorme handen liggen plat op tafel, aan weerszijden van zijn halfvolle koffiekop. Ik knik alleen maar even terug en loop door. Ik vraag me af wat voor vrouwen die twee thuis hebben.

Op het inmiddels bijna verlaten terras zijn enkele obers druk met het zo snel mogelijk afruimen van de tafels. De koereigers proberen de overgebleven etensresten weg te snaaien en maaien in hun haast het serviesgoed van de tafels. Van een naburige tafel klettert met veel kabaal een glas op de grond. De dader klappert wild met zijn vleugels, vliegt voor de vorm een eindje op en hervat zijn schranspartij. Een van de obers verjaagt de vogel met een wapperende theedoek. Jessica en Simone kijken lachend toe hoe ik, met mijn dienblad balancerend tussen twee handen, op ze af loop.

‘En, verliep de kennismaking met de heren naar wens?’ Simone pakt snel een kopje van het blad en scheurt een suikerzakje open. Ze kijkt me vragend aan. De huid van haar magere, lange gezicht is vlekkerig en roodverbrand. In tegenstelling tot Jessica ziet ze er onverzorgd uit. Arme Simone is herstellende van een langdurige burn-out. Over de oorzaak blijft ze vaag, maar over een maand gaat ze weer aan de slag als afdelingshoofd bij de gemeente. Alle drie zijn we voor het eerst in Gambia, maar Simone reist al alleen sinds ze op haar vierentwintigste weduwe werd. Daarna is ze nooit meer verliefd geweest, terwijl ze nu achtenveertig is. Onvoorstelbaar vind ik dat. Ik ken ze pas enkele

dagen en toch zijn we verbazingwekkend open naar elkaar. De donkere wallen onder Simones ogen komen van onze avondjes doorzakken.

‘Nederlanders,’ zeg ik, ‘én vogelaars. We zijn uitgenodigd door de heren. Die grote is Klaas, die ander met die kijker op zijn buik heet Ben. Hij is de leukste thuis.’

Jessica drinkt haar koffie zwart met koffie, zoals ze zelf grappend zegt. Het vlammetje uit haar aansteker is net zo blauw als de lucht boven ons. Er kringelt een sliertje rook omhoog in de windstille lucht.

‘Je liep nét naar binnen toen een vogel vlak naast die pet scheet.’ Jessica blaast een ferme strook rook in de richting van de mannen. Ik kijk om en zie hoe Klaas en Ben opstaan. Dat had ik beter niet kunnen doen. Enthousiast zwaait Ben naar me, alsof we nu al oude bekenden zijn. Snel wend ik me af. Jessica zwaait wel terug. ‘Homo’s’, fluistert ze naar ons terwijl ze vriendelijk lachend wuift. Plotseling zie ik de mannen in een vogelkijkhut, rug tegen buik, voor het oog op zoek naar vogels. Ik zie de grote handen van Klaas op de schouders van Ben liggen, handen die over de dikke buik naar beneden glijden. ‘Brrr.’ Ik schrik van mijn eigen geluid, neem snel een paar grote slokken sap en veeg mijn mond uitvoerig schoon met mijn servet. De vrouwen kijken me verbaasd aan.

‘Alles goed, Rosa? Kijk, daar gaat onze Deense. Met aanhang.’ Jessica weet alles wat ze zegt een spottend toontje mee te geven.

Het pad naar de hoofdingang van het hotel wordt door een lage bloeiende haag gescheiden van het ontbijtterraas waar wij zitten. Aan de andere kant van de haag is het een komen en gaan van hotelgasten.

‘Hij heeft vannacht weer zijn best gedaan en mag nu in een winkel zijn beloning uitzoeken. Zeg Jessica, wat zei die receptioniste nou eigenlijk over dit soort uitbuiting? Kunnen ze het aanzien, hun mooie kleine broertje met een oude blanke taart?’ Simone maakt voldoende duidelijk hoe zij er zelf over denkt.

Resoluut drukt Jessica de rokende peuk diep in een vochtig opgezwollen theezakje. ‘Ze zei dat het voor de jongen natuurlijk goed is als hij de mogelijkheid krijgt om te studeren. Daarvan profiteert de hele familie, en de gemeenschap. Ik vroeg haar ook of er volgens haar weleens echte liefde in het spel was. Toen ik dat zei, schoot ze bijna in de lach. Ze keek me aan met die enorme hertenogen en haalde haar schouders op. Meer wilde ze er niet over kwijt. Nou ja, het zijn volwassen mensen, toch...’

‘Sommige jongens zijn anders nog minderjarig, heb ik gehoord. Dat lijkt me zelfs strafbaar!’ Simone kan behoorlijk vasthoudend zijn. Ik vind dat het nu wel wat minder scherp mag.

‘Bij de receptie mogen ze natuurlijk niet over de hotelgasten praten. Ik snap wel dat zo’n receptioniste zich op de vlakte houdt. Bij dit soort vragen zou ik me ook ongemakkelijk voelen. Zelf zou ik ook niet willen dat er over mij gepraat werd’, probeer ik nog.

‘Hoe kijken jullie eigenlijk tegen sekstoerisme aan?’ Simone kan op een haast agressieve manier een vraag stellen. Ik heb genoeg van het onderwerp.

‘Wil je het eerlijke of het sociaal wenselijke antwoord?’ Deze wedervraag geeft me even respijt.

Maar Simone heeft zich vastgebeten. Ze is snel met haar reactie. ‘Alsof ik het verschil zou merken. Zo goed ken ik

jullie niet. Waarom zou je trouwens niet gewoon eerlijk zijn?’

Simone lijkt iemand die altijd zo eerlijk mogelijk is. Zelf vind ik dat niet altijd nodig. Voordat ik kan antwoorden, maakt Jessica aanstalten om te vertrekken. ‘Dames, zullen we deze interessante discussie over een ingewikkeld onderwerp op een ander moment voortzetten?’ Ze pakt sigaretten en aansteker en laat ze in haar knalrode leren tas vallen.

Simone knikt. ‘Goed. Ik ga zo meedoen met de aquafit. Als tegenwicht tegen de alcoholische uitspattingen hier. Ik zie jullie in ieder geval bij het diner. Acht uur in de lobby?’

‘Ik denk dat ik met mijn boek naar het strand ga. Ik lunch tegen drieën. Als een van jullie gezelschap wil, kun je me in de beachbar vinden. Anders zien we elkaar vanavond.’ Ik heb niet verteld dat ik een vage afspraak op het strand heb met een onweerstaanbare jonge Gambiaan, Rano. Ik heb hem een halve toezegging gedaan elkaar vandaag weer te ontmoeten. Na een paar erg leuke gesprekjes eerder deze week, al wandelend langs de vloedlijn, heb ik me voorgenomen me wat terughoudender op te stellen. Ik durf niet meer op mijn beoordelingsvermogen te vertrouwen. Dat ik met moeite iets door mijn keel krijg, zegt eigenlijk voldoende. Ik heb Birgit en Inger min of meer laten weten dat ik mannelijk gezelschap heb opgeduid. Voor de grap. Omdat Birgit altijd onmiddellijk met haar mening klaarstaat over wie wel of niet geschikt is voor haar moeder. Mijn opvliegende dochter op zijn tijd een beetje stangen kan geen kwaad. Dat de grap werkelijkheid lijkt te worden, maakt het eigenlijk des te lachwekkender. *Fake it till you make it.*

Waarom vertel ik het niet aan Jessica en Simone? Ach, ik ken ze nauwelijks een week. Ik heb ze hier ontmoet en waarschijnlijk blijft het daarbij en zie ik ze nooit weer. Aan hen ben ik toch zeker geen verantwoording schuldig. Of spreek ik het niet graag hardop uit omdat ik het voor mezelf maar moeilijk kan verantwoorden?

Op mijn kamer zie ik onder aan het stapeltje boeken de smalle rug van het schrift van Alphons. Ik heb nog niet aangedurfd het te lezen. Tot ik het schrift vond, had ik geen flauw idee dat Alphons verhalen schreef. Hij heeft me er nooit iets over verteld en dus neem ik aan dat het geheim was. Wie weet was het zijn bedoeling wel om een heel boek te schrijven. Ik trof het ouderwetse zware schrift met lijntjes aan in de gebutste metalen broodtrommel. Dezelfde trommel waarin hij een dekentje en handschoenen opborg, droog en veilig voor de vraatzucht en de nesteldrang van de muizen op het volkstuintencomplex. Na zijn dood, vlak voordat ik op reis ging, ben ik een keer gaan kijken naar de wildgroei in zijn tuin. Ongetwijfeld konden de andere tuiniers de verwaarlozing niet aanzien want het zag eruit of er regelmatig onderhoud werd gepleegd. Onder het houten afdak was alles keurig geordend. Toen ik in de trommel keek en het dunne fleecede dekentje eruit haalde om te luchten, viel mijn oog op het schrift. Tot mijn verrassing bleek hij een heel verhaal te hebben geschreven. Ik heb het mee naar huis genomen en in een opwelling in mijn koffer gestopt. Waarom wist ik hier niets van? Had Alphons nog meer geheimen? Wat was ik eigenlijk schaamteloos ongeïnteresseerd in hem geweest. Wie weet is het onverstandig van me dit te willen lezen, maar mijn nieuwsgierigheid

wint het. Ik schuif het schrift naast het badlaken in mijn tas en ik haast me naar buiten. Ik gun me niet eens de tijd mijn verrekijker tevoorschijn te halen om naar de vogels in de tuin en de gieren te kijken.

Bij de beachbar bestel ik een drankje en kies dan een plekje in de schaduw van een palmboom. Ik strek me uit op het strandbed en haal het schrift uit mijn tas. Toen ik het voor het eerst in handen had, bladerde ik het snel door, op zoek naar mijn eigen naam. Misschien hoopte ik wel dat het over mij zou gaan. Een kinderlijk verlangen naar erkenning. Ha, hoe zou ik dat kunnen verwachten van Alphons?

Maar ik ben wel zijn vrouw en erfgenaam, houd ik mezelf voor, en dus heb ik recht op zijn nalatenschap. Deze gedachte houdt de gène, die me ook nu weer bekruipt bij het zien van zijn handschrift, op een afstandje. Met de klep van mijn pet diep over mijn ogen en mijn zonnebril stevig op mijn neus, sluit ik mijn omgeving buiten en begin te lezen. Het eerste hoofdstuk heet *MOED*.

Na iedere stap zet de jongen beide voeten stevig naast elkaar op het hout. Daarna buigt hij zich voorover om te kijken. Tussen de planken kieren vingerbrede spleten. Nergens ziet hij ook maar een glimp van een sluierende vin.

Nergens een zilveren of roodgouden flits.

Stap, buigen, turen. Stap, buigen, turen. Stap, buigen, turen.

Geen vis, geen plant, geen mens. Hij is alleen.

Al dat glinsterende water om hem heen maakt hem dorstig. Hij klikt de fles los van zijn riem en schroeft de dop eraf. Met een lichte metaalsmaak

maar nog steeds zoet en koel stroomt het water in zijn mond.

Vanochtend, bij een ontbijt van droge tarwekoekjes en een glas karnemelk waar tot zijn afschuw klontjes in dreven, had oom Durk hem de hele tijd aan zitten staren.

Toen het hem gelukt was dwars door de starende blik en de klontjes heen te drinken had zijn moeder hem toegebeten dat hij zijn tas moest pakken. 'Een tas met een verschoning, genoeg voor een nachtje buiten de deur.' Haar stem was halverwege de zin omhooggeschoten. De jongen dacht dat de woorden hun best deden de boodschap ietsje leuker te laten klinken.

In zijn kamer had hij zijn super-you-man-uitrusting onder zijn gewone kleren aangetrokken. De versleten rugzak met daarin een schone onderbroek en sokken, zijn kompas, de houten hamer en het waterpistool, hing vormeloos en bultig om zijn schouders.

In de auto hadden ze alle drie gezwegen.

Hij zat op de achterbank, met zijn hoofd tegen de neksteun om gemakkelijker te kunnen zien hoe de wolken beelden vormden. Precies op het moment dat hij een kudde wolkenmammoeten had ontdekt, maakte de auto een onverwachte woeste slinger. Boem. Ze stonden stil.

Mama en oom Durk hadden hem in koor toegeblift dat hij uit moest stappen. Dit keer luidde het bevel: 'Morgen komen we je halen, zelfde tijd zelfde plaats. De wereld wacht op je. En je weet, de wereld is niet iemand die je straffeloos kunt laten wachten.

Doe je best, jongen!' Mama had nog even naar hem geknipoogd, toen was hij uitgestapt.

De klap waarmee oom Durk de autodeur had dichtgetrokken, had een gat in de lucht geslagen.

Doodstil was hij aan de kant van de weg blijven staan om te zien hoe de auto uit het zicht verdween. Hij zag hoe de uitlaatgassen verwaaiden en voelde hoe zijn hart langzaamaan bedaarde.

Er zat niets anders op dan de opgave te aanvaarden.

Hij prentte zich de plek in waar ze hem hadden achtergelaten. De kromgegroeide eik naast het elektriciteitshuisje, het scheefstaande paaltje en de drie zwerfkeien in het weiland. Daarna was hij op pad gegaan.

Nadat hij een of twee, misschien wel drie uur had gelopen – omdat een dikke wolkenjas de zon had ingepakt, had hij geen idee van de tijd – was hij op het water gestuit. Aan de rand van het land lag het water, stil en glad. Een zee van water. Hij was een tijdje aan de rand staan blijven kijken naar hoe het schijnbaar roerloze water zakte. Hoe langer hij keek, hoe verder de auto met mama en oom Durk uit zijn hoofd reed. Hoe langer hij keek, hoe meer er gebeurde.

Verwonderd zag hij hoe er, streep voor streep, planken oprezen uit het wiegende oppervlak. Vanonder de oude afgetrapte gympen aan zijn voeten verschenen een voor een grijs verweerde planken. Ze legden een kilometerlange smalle baan door het water.

Toen er geen nieuwe meer bij kwamen, doemde aan het eind een donkere schaduw op. Midden in de

donkerte flonkerde iets, heel kort. Toen hij dacht dat hij het zich verbeeld had, flitste er opnieuw iets op. Een sein! Iemand seinde iets.

Voor hem strekte het pad zich uit als een landingsbaan. Nee, een startbaan. Hij was begonnen te lopen, behoedzaam, een plank per stap.

Nu staat hij midden in de drooggevallen zee, aan de voet van het wonderlijkste bouwsel dat hij ooit heeft gezien.

Hij kijkt omhoog langs een druipende muur. Slieren zeewier bewegen zachtjes in de wind. Er hangt een natte geur van verse spinazie. Ineens verlangt hij verschrikkelijk naar de gehaktbal die ze iedere vrijdag eten.

Voor hem ontstaat een opening in de muur. Geen deur, geen bel, geen brievenbus. Ineens is het gat er. Daarachter deint mist. En mist, dat weet hij van oom Durk, mist kan optrekken maar is gevaarlijk zolang je erin zit.

Hij wacht.

De mist straalt net zo'n kou uit als wanneer hij thuis de vrieskist opendoet. Het is in feite een soort omgekeerde kachel. Bruikbaar voor een hete zomerdag, voor als je af moet koelen, denkt hij.

De mist trekt niet op. Wel ontstaat er deining. Er verschijnen letters. Twee woorden plus een uitroepteken: kom binnen!

De jongen kijkt nog een keer om zich heen. Aan de rand van het land achter hem ligt een rij wolken. Ze zien er dik en opgeblazen uit, als de wangen van

oom Durk als die een bord aardappelen naar binnen werkt. De palen waarop het planken pad rust, zijn een stukje langer geworden, het water is duidelijk nog meer gezakt. Hier en daar ligt de natte zandbodem open en bloot in de lucht. Het laatste water stroomt weg door uitwaaierende geulen.

Het doet de jongen denken aan de handen van oma, zachte handen met hoog oprijzende aderen die zich vertakken. Vlak onder de dunne oppervlakte stroomt oma's bloed. Soms, ook al probeerde hij heel hard dat soort gedachten tegen te houden, stelde hij zich voor dat een heel klein sneetje in het dunne vel en door het donkerblauw genoeg zou zijn om het bloed vrij te laten. Hij huivert en wenst dat oma hier was.

Kom binnen!

De mistletters wenken, dansend als vrolijk dronken stripfiguurtjes.

Ineens verschijnt een enorme hand uit de mist, een reuzenhand aan een behaarde reuzenarm. Grote vingers grijpen de punten van de jaskraag van de jongen en sleuren hem naar binnen de mist in.

Dan is er zon. Door een opening in het hoge dak gutst een plens licht precies op de enorme bosstekeltjeshaar op het hoofd van de reus. Hij sleurt de jongen nog enkele meters mee en laat hem los.

'Ik dacht, die heeft een helpende hand nodig.' De stem van de reus waait als een fluisterstorm door de hal, ademwind strijkt lauw langs de wangen van de jongen. 'Zo zo, wie hebben we hier? Eens kijken: Hoogte: vijf hands. Soort: mens. Kleur: wit,

met stipjes op neus en wangen. Bezakt als een reiziger voor één nacht. Mooi zo, kom, ik wijs je de kamer!

Met bonkend hart voelt de jongen de grote hand van de reus op zijn lichaam. Van voet tot voorhoofd wordt hij gemeten. Vijf reuzenhanden lang meet hij dus. Als toetje legt de reus zijn handpalm op zijn zachte, rode haar. De hand ligt er zwaar en warm. Na de eerste schrik trekt een huivering langs zijn rug. Hij kan niet anders dan zijn ogen sluiten. Achter zijn oogleden is het schitterend blauw, een lege ruimte vol van licht. Onder het gewicht van de hand, in het klare blauwe licht, klinkt het ruisen van een kalme vleugelslag.

'One juice for the lady. Anything else, madam?'

Beneveld door het verhaal en niet direct in staat te antwoorden laat ik mijn ogen langs de gestalte van de ober gaan. Op de rechterpijp zit ter hoogte van de knie een donkere vlek. Onderaan hangt de zoom van de grijze broek rafelig los. Zijn voeten zijn bloot in de zwarte, kunstleren veterschoenen. Het overhemd is uitbundig gebloemd. Druppels condens glijden traag langs de hals van het flesje limoensap op het tafeltje naast me. Uit het hoge glas steekt een blauw-wit gestreept rietje. Ondanks het overvolle terras van de beachbar achter me en het drukbezette strand om me heen wekt deze ober de indruk alle tijd van de wereld te hebben. Ritmisch slaat hij het metalen dienblad tegen zijn bovenbeen. Ineens klinkt de muziek uit de luidsprekers bij het zwembad. De aquagym is kennelijk begonnen. Boven me geraas. Luid ritselend zwiepen de palmladeren heen en

weer onder het gewicht van een gier. De vogel klauwt zich vast aan de bladsteel, meedeinend op de golfbeweging bewaart hij zijn evenwicht.

Verschrikt ga ik rechtop zitten waardoor het schrift van mijn bovenbenen glijdt en open in het zand valt. De ober bukt zich onmiddellijk en raapt het voor me op. Heel even strijkt zijn kroezende haar langs mijn bovenarm. Ik ruik een droge, zoetige geur. Het is dezelfde soort geur als die van Rano. Als de ober weer rechtop staat, zet hij het dienblad tegen zijn onderbeen op de grond. Dan, zoals je een kaartspel schudt, ontdoet hij Alphons' schrift van zand. Met behoedzame bewegingen houdt hij de harde kaften tussen duim en wijsvinger en laat de bladzijden langs zijn vingertoppen flitsen. Daarna houdt hij het schrift ondersteboven en maakt voorzichtig een schuddende beweging. Als er geen korrels meer uit lijken te vallen sluit hij het schrift en strijkt over voor- en achterkant, controleert met zijn duim de rug op beschadigingen en brengt het dichter naar zijn gezicht. Hij knijpt zijn ogen samen om beter te kunnen zien.

Alphons moet de foto uit een tijdschrift hebben geknipt en op de voorkant geplakt. Het is een foto van een klein bleek jongetje op een kinderfietsje. Het voorwiel hangt boven een afgrond. Het kind lijkt te aarzelen, hij kijkt omhoog, een van zijn kleine handjes zweeft doelloos boven het stuur. De foto straalt zo veel kinderlijke machteloosheid uit, dat ik er niet naar kan kijken zonder te huiveren. Boven het jongetje is de lucht gevuld met genadeloos hard middaglicht, aan de horizon is de rafelige lijn van een bergrug zichtbaar. De foto is in zwart-wit, waardoor het knalrode vraagteken dat Alphons in de wolkenloze lucht plakte ervanaf spat.